

El poema

Inès Gumà
amb la col·laboració d'Antònia Guerrero
membres del Col·lectiu Veus

Trilogia del retorn

I

A l'ombra de tot
només quedem tu i jo,
malmesos pel destí
amb el cor trencat i
el cos nu de tendresa.

Llàgrimes de sal,
plomes d'oreneta,
tristos laments
a la deriva.

Navegarem
amb el dol de l'oblit
clavat a l'ànima
fins que
un matí de primavera
la marea ens porti
bells records
d'altres temps
i ens retorni
dolçament a casa.

Obrirem les portes,
desarem l'equipatge,
i asseguts a fora
amb cadires de balca
esperarem que ens toqui
la tramuntana,
amb els peus arrelats al sòl,
com arbres.

- *Que no ho sents, amic?*

És la veu de la terra que
ens crida a formar part
de vells presagis i antigues lletanies
que repetiran els nostres fills
i els fills dels nostres fills,
i així
perdurarem per sempre
en la memòria.

Venus i la
Lluna
(foto J.
Pascual)

II

Cap més altre lloc que
el que em pertoca
cap més altre sòl que
el que trepitjo
cap més altre mar que
em bressoli
cap més altra roca
que m'aculli
cap més altra nit
per navegar
cap més altre cos que
el meu
ni
cap més altra ombra que
la meva ànima.

III

He tornat per sobreviure
als que ja no hi són
amb el vent humit i
fred del nord
calat a les entranyes.

He tornat i he vist
les orenetes com niaven
sota les voltes de plaça
i a poc a poc m'he tret
el vestit de seda
llarg, amarat de rosada,
lleuger vestit d'estiu
teixit d'enyor,
segona pell fora de casa.

He tornat per
enterrar el passat
al fons del mar
dins una caixa
d'argent i plata,
mar vermell
de coralls i gorgònies
on farà bo
de capbussar-s'hi,
si cal, cada cop
que em desperti
la nostàlgia.